

[Glistrup]

nu ligefrem vil anerkende den medhjælpende ægtefælle, sådan at hun – for det er jo i realiteten altid en »hun« – skal have den sædvanlige aflønning for tilsvarende arbejde.

Det er jo ikke så mange år siden, man fuldstændig opfattede konen som et appendiks til manden og overhovedet ikke ville give hende noget. Så kom der en årrække, hvor hun kunne få det fyrstelige beløb af 12.000 kr. på årsbasis, og de partier herinde i folketingsalen, der var ivrigst efter at bevare denne usle betaling, var de partier, der ellers med jobpatruljer og andre foranstaltninger meget kraftigt plejer at gå ind for, at man skam ikke på nogen måde må underbyde arbejdskraften. Men når der var tale om medhjælpende ægtefæller, ja, så drejede de pludselig på en tallerken, og så måtte altså disse direktørmokker, eller hvad de nu blev betegnet som, bestemt ikke få andet end noget, der lå langt, langt under garantiløn, mindstebetaling, og hvad man ellers havde på arbejdsmarkedet.

Men det er jo ikke bare en almindelig retfærdsmæssig sympati, der kan få én til at synes godt om det radikale forslag. Forholdet er også det, at skal Danmark føre en fornuftig krisepolitik, så er det den private erhvervssektor, der skal styrkes, og det, der i det danske næringsliv sammenlignet med så mange fremmede lande er et af de virkelig stærke elementer, er, at vi har disse mange ægtefællevirksomheder rundt omkring i landet, hvor man uden at skelne til klokken eller til kalenderen simpelt hen pukler løs, meget ofte 365 dage om året med en gennemsnitsarbejdstid på 10, 12, 15 timer om dagen. Det er vel det, der rent faktisk giver resultater til fordel for hele landet, for velfærdsstaten, for betalingsbalancen osv., og derfor er vi også i fremskridtspartiet ud fra en rent erhvervspolitisk synsvinkel tilhængere af, at man bruger et vist skatteprovenu på netop at lempe på dette område.

Men teknisk kan man jo ikke sige, at de radikale har haft en heldig hånd. Hvis man sådan glider en halv meter op fra hjertet til hjernen, så er det jo ikke noget overvældende forslag, de radikale her har fremsat, for de debatter, som man kan få rundt omkring i de små kommuner og de små hjem om, hvad der skal være den sædvanlige aflønning for den bistand, som hustruen yder i forbindelse med familievirksomheden, er ikke småting.

Som det er formuleret, kan man endda risikere, at der vil være kommuner, som er særlig skeptiske over for de oplysninger, ægtefællerne kommer med, og som ligefrem vil score et merprovenu på dette forslag ved, at de vil komme frem til, at der nu ikke mere kan overføres disse godt 100.000 kr. til ægtefællen, men måske kun 40.000 kr. eller 60.000 kr., alt efter hvor meget man nu antager, at hendes antal af arbejdstimer har været. Det er et område, som vi i hvert tilfælde er meget betænkelige ved, og derfor vil man, hvis dette forslag kommer til anden behandling, møde fremskridtspartiets traditionelle ændringsforslag, nemlig at man totalt opgiver hele dette forsøg på at sondre mellem, hvad den ene laver, og hvad den anden laver i en mand-kone-virksomhed, og man i stedet for fordeler overskuddet med 50 pct. til hver side. Det er den eneste rationelle måde at løse dette problem på, og det er det, der stærkest understreger det, jeg anførte som de kriseerhvervspolitiske synspunkter, som må anlægges på dette område.

Men hvis det skulle ske, at fremskridtspartiets ændringsforslag oplever jubilæet for 10. gang at blive stemt ned i denne folketingsaal ved andenbehandlingen, vil vi ved tredjebehandlingen sige, at som de radikale har formuleret deres forslag, med de ulemper, der så åbenbart er forbundet med det, er det trods alt lidt bedre end den gældende lovtekst, og derfor vil vi stemme ja til de radikales forslag ved tredje behandling.

(Kort bemærkning).

Marianne Bentsen-Pedersen (SF):

To små bemærkninger. For det første er der ikke mig bekendt partier herinde, der har nogen jobpatrulje, som hr. Glistrup fremførte. Det er den ene ting.

Det andet er, at når hr. Glistrup siger, at en ægtefælle ikke kan tjene mere end de 84.000 kr., som det handler om for øjeblikket, så er det jo ikke rigtigt. En ægtefælle kan tjene nøjagtig så meget, som modparten vil give. Spørgsmålet er, hvor meget modparten kan trække fra på selvangivelsen. Det er det, det handler om. Det handler ikke om løn, det handler om fradrag.

(Kort bemærkning).

Glistrup (FP):